

STRAŠIDLA Z VIDLÁKOVA

ilustroval Václav Ráž

Renata Petříčková
Michal Vaněček

bambóok

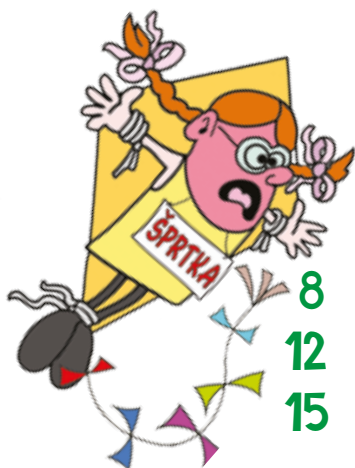
STRAŠIDLA Z VIDLÁKOVA

Renata Petříčková
Michal Vaněček

ilustrace Václav Ráž

© Grada Publishing, a. s.
Text © Renata Petříčková, Michal Vaněček
Ilustrace © Václav Ráž

Obsah

- 8 Historie Vidlákovy
- 12 Strašební porada
- 15 Školní autobus přijíždí do Vidlákovy
- 19 Mládež vyráží na hrad
- 25 Zapomenuté noviny
- 29 Z Vidlákovy do Prahy
- 34 Strašidla z Vidlákovy potkávají první pražská strašidla
- 39 Malér v restauraci
- 43 Konečně oběd!
- 48 Ostuda v divadle
- 54 Vodnikovo vyprávění o pražských strašidlech
- 59 Výlet do pražského podzemí
- 63 S kovářem na ministerstvo
- 67 Jak naučit golema myslet
- 72 Tajemnou studnou do muzea
- 77 Společné strašení a co z toho vzešlo
- 83 Zpátky za golemem a vzhůru domů
- 88 Návrat do Vidlákovy

PŘEDMLUVA

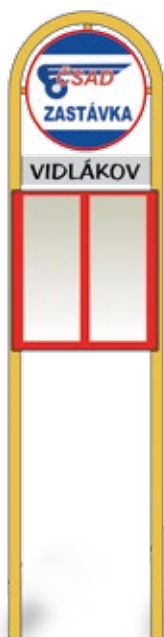
Kdesi v Čechách leží hrad Vidlákov. Žije tam kastelán Mňuk a s ním strašidla Milhulena, Bouchal, Škrtislav, Ohníček a Smrádek.

Na hrad ale nejezdí skoro žádní návštěvníci. Ovšem jedna nenadálá výprava rozjívěných žáků jedné pražské školy dodá všemu korunu.

„Dnešní děti už z nás mají jen legraci...“ Tak smutně mudrují strašidla, kterých se už nikdo nebojí.

Jednoho dne najdou strašidla zprávu v novinách, které na hradě zapomněla poslední školní výprava, že v Praze je muzeum strašení. Rozhodnou se do Prahy vypravit a strašení se přiučit, protože takhle to přece dál nejde!

To se ví, že se jejich pobyt v hlavním městě neobejde bez průšvihů a ostudy. Ale setkávají se tady s původními pražskými strašidly a jejich podivnými životy v rušném městě. Když konečně najdou ono vytoužené muzeum, zjistí, že je všechno trochu jinak. Jak to celé dopadne? S kým se nakonec vrátí zpátky domů na hrad Vidlákov?

HISTORIE VIDLÁKOVA

Když se řekne „Vidlákov“, hodně lidí si představí něco zaostalého. Tak zaostalého, že se to vůbec nedá srovnat s městy jako New York, Praha nebo Pardubice. Ale to není vůbec pravda!

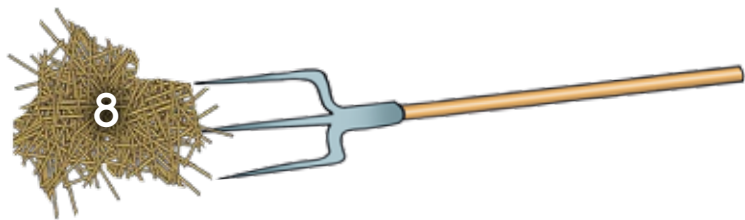
Vidlákov je krásná upravená vesnička, kam dokonce jezdí autobus a mají tam i obchod se smíšeným zbožím, hospodu a kravín. A co víc, vesnička má tak dlouhou historii, že se na jejím konci nad potokem tyčí starobylý hrad. Jmenuje se taky Vidlákov.

Kdo ví, jak vlastně vesnička i hrad přišly ke svému jménu. Obyvatelé Vidlákova tvrdí, že je to proto, že tu kdysi dávno místní kovář Bušina vykoval první kovové vidle. Toto prvenství se sice nedá nijak doložit, ale místní stařečkové a stařenky tomu věří, a tudíž se celá tahle historie předává z generace na generaci.

Když vyjdete klikatou cestičkou až na kopec, dojdete k hradu Vidlákovu. V pokladně u brány pochrupuje kastelán Mňuk. Je unavený samou nudou, protože na hrad zabloudí jen sem tam nějaký turista – a ještě většinou omylem. Vidlákov totiž není přesně zakreslen na žádné mapě. Když naposledy kartografové a kartografky kreslili mapy, pomysleli si, že název Vidlákov je vtip, a tudíž se do mapy vůbec nedostal. Turisty se sem kastelán marně snaží nalákat informací na webu, že na hradě straší. Ale kdopak z dnešních mladých lidí, i dětí, by věřil na strašení. Místní obyvatelé o tom ovšem vědí své. Za svými zemřelými předky nechodí na hřbitov, ale na hrad. Prý se tam čas od času potulují jejich duše. Ale z okolních vesniček tomu už nikdo nevěří.

Kastelán za okýnkem zabrumlal a otevřel jedno oko. Zaposlouchal se do šramotu a kvílení, které k pokladně doléhalo z hradních chodeb.

„Sakryš, uličníci, nemůžete s tím strašením aspoň ve dne přestat?“ rozčilil se a vstal od stolu. Spadl mu přitom štos zažloutlých

nepoužitých vstupenek. Sebral je, oprášil z nich prach a vyhnal pavouka, který si začínal mezi vstupenkami číslo 34 a 35 motat pavučinu.

Kolem okénka se proplazil tichý zvuk. Šustivý a trochu lepivý.

„Já jim tam asi brzo vopravdu utáhnu kravaty, fakt už!“ ozval se nakřápělý hlas.

Škrtislav! Místní had. Není moc vidět, za bílého dne ho spíš uslyšíte, než uvidíte, protože i on je už duchem. Kdysi tu dokonce žil i naživo. Před několika lety ho tady kousek za lesem vyhodil z auta náhodný lufťák, snad prý z Prahy nebo co, že už mu ta anakonda přerostla akvárium a taky že moc žrala.

Škrtislav byl odjakživa nerudný. Čisté bílé myši tady neměl, navíc si ty šedé a zapáchající musel lovit sám, na hradě byla zima a bolely ho kosti. To víte, to už není luxus vyhřátého písku a terarijního světla

